

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Bc. J. K.**, zastoupen Mgr. Bc. Ivem Nejezchlebem, advokátem se sídlem Joštova 138/4, Brno, proti žalovanému: **velitel vzdušných sil**, se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2020, č. j. 30 Ad 7/2020 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal „*Žádost o dorovnání platu z důvodu nesprávně stanovené pracovní doby*“ ze dne 17. 4. 2008, a to v souvislosti s výkonem služeb SAR (služba pátrání a záchrany) za období od prosince roku 1998 do podání žádosti. Svůj nárok odůvodnil tím, že služby SAR vykonával v rámci 24hodinových směn, které byly pouze formálně rozděleny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti. Za dobu označenou jako služební pohotovost tedy byla žalobci vyplacena pouze příslušná náhrada, ačkoliv z materiálního hlediska se stále jednalo o výkon služby a měl mu náležet plat, včetně všech případných příplatků.

[2] Služební orgány ve věci vydaly již několik rozhodnutí, přičemž první rozhodnutí o odvolání proti zamítavému rozhodnutí tehdejšího služebního orgánu I. stupně zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 12. 2011, č. j. 10 Ca 77/2009 - 31. Naposledy v dané věci rozhodl velitel vojenského útvaru 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou, který žalobci rozhodnutím ze dne 25. 1. 2017, č. j. 1124/9/5/2014-2427 (dále též „rozhodnutí o nároku na plat“), částečně vyhověl a přiznal mu odměnu za práci přesčas

ve výši 122 952 Kč. Ve zbylém rozsahu však žádost jak nedůvodnou zamítl, a pokud se jedná o nároky uplatněné za období do 21. 4. 2005, shledal je navíc promlčenými. Následně služební orgán I. stupně samostatným rozhodnutím ze dne 31. 7. 2017, č. j. MO 152458/2017-2427 (dále též „rozhodnutí o nároku na úrok z prodlení“), zamítl žádost žalobce o přiznání příslušenství k jím uplatněné pohledávce s odůvodněním, že daný nárok shledal promlčeným. Žalobce podal proti výroku II. rozhodnutí o nároku na plat a proti rozhodnutí o nároku na úrok z prodlení odvolání, o nichž žalovaný rozhodl tak, že výrokem I. rozhodnutí ze dne 12. 10. 2017, č. j. MO 209070/2017-3031 (dále též „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí o nároku na plat a toto rozhodnutí služebnímu orgánu I. stupně potvrdil a výrokem II. svého rozhodnutí zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí o nároku na úrok z prodlení a toto rozhodnutí služebnímu orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze, který věc usnesením ze dne 30. 4. 2020, č. j. 10 Ad 25/2017 – 38, postoupil Krajskému soudu v Brně jako soudu místně příslušnému. Krajský soud shledal žalobu zčásti důvodnou, rozsudkem ze dne 26. 10. 2020, č. j. 30 Ad 7/2020 – 51, tedy rozhodl tak, že výrokem I. rozsudku zrušil výrok I. napadeného rozhodnutí žalovaného a v daném rozsahu věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Výrokem II. rozsudku krajský soud žalobu ve zbylém rozsahu zamítl a výrokem III. rozsudku rozhodl o náhradě nákladů řízení.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že ve vztahu k nároku na „*dorovnání platu*“ trpí napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, jejímž hlavním důvodem je to, že se žalovaný nevypořádal s podstatnou částí žalobcem vznesených odvolacích námitek. Žalovaný se zabýval toliko otázkou promlčení nároku žalobce do dne 21. 4. 2005. Ve vztahu námitkám uplatněným v doplnění odvolání ze dne 24. 3. 2017, podle nichž zejména žalobci nebyla služební pohotovost vůbec nařízena, přičemž pro to ani nebyly dány důvody (nebyl zde důležitý zájem služby), žalovaný pouze konstatoval, že pokud žalobce svým odvoláním nenapadá výrok I. rozhodnutí o nároku na plat, pak souhlasí nejen s vyplacením částky stanovené v tomto výroku, nýbrž i s posouzením otázky zákonnosti „*rozložení výkonu služby*“ žalobce, z níž uvedený výrok vychází. Krajský soud se s uvedenou argumentací žalovaného neztotožnil, neboť ze skutečnosti, že žalobce souhlasil s výrokem I. napadeného rozhodnutí, nelze dovodit, že souhlasil rovněž s jeho odůvodněním. Žalobce naopak postupoval správně, brojil-li pouze proti výroku, jímž mu částečně nebylo vyhověno. Krajský soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, podle něhož je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné rovněž z důvodu neurčitosti jeho výrokové části, neboť ta podle žalobce nevymezuje konkrétní dny a doby, za které byl žalobci přiznán nárok na příplatek za práci přesčas. Na druhou stranu však krajský soud uznal, že úvaha o výši přiznaného nároku obsažená v rozhodnutí o nároku na plat je vskutku na hraně přezkoumatelnosti, a zdůraznil, že žalovaný by měl výpočet přiznané částky přezkoumatelně popsat ve svém novém rozhodnutí.

[5] Krajský soud se i přes závěr o částečné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vyjádřil k úvahám žalobce týkajícím se otázky promlčení. V tomto směru se soud neztotožnil s žalobní argumentací, podle níž žalobci svědčila desetiletá promlčecí lhůta a podle níž navíc námitka promlčení vznesená služebními orgány představuje akt zneužití práva a její uplatnění odporuje dobrým mravům. Krajský soud připustil, že

pokračování

služební poměr vojáka z povolání je oproti běžným zaměstnancům specifický, nejedná se však o taková specifika, která by vojáka omezovala v uplatňování jeho práv vyplývajících ze služebního poměru. Vztah služební nadřízenosti a podřízenosti v armádě je standardní součástí služebního poměru a nemůže mít tedy vliv na promlčení. Krajský soud připustil, že si lze představit objektivní důvody, typické pro vojáky z povolání, které by znemožnily žalobci uplatnit včas svůj majetkový nárok, žalobce však žádné takové důvody nezmínil; dle soudu tedy měl možnost uplatnit svůj nárok ve standardní tříleté lhůtě.

[6] Ve vztahu k výroku II. napadeného rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že ob stojí. Ztotožnil se přitom se závěrem žalovaného, podle něhož došlo k promlčení žalobcova nároku na příslušenství. Žalobce daný nárok uplatnil až dne 24. 3. 2017, tedy dlouho po uplynutí tříleté promlčecí lhůty. Soud v dané souvislosti především odkázal na závěry, které přijal ve vztahu k otázce promlčení nároku na plat. Dále soud konstatoval, že žalobce sice v žalobě tvrdí, že jeho podání učiněná ve správním řízení obsahují požadavek na přiznání úroku z prodlení, žádné konkrétní podání však neoznačil. Žalobcem (v jiné souvislosti) zmíněný návrh na přezkoumání rozhodnutí služebního orgánu ze dne 14. 8. 2008 podaný k Okresnímu soudu v Přerově nelze považovat za uplatnění daného nároku, neboť ten bylo zapotřebí uplatnit nejprve u služebního orgánu. Předmětem správního řízení, které předcházelo zmiňovanému návrhu podanému k okresnímu soudu, byla pouze žádost žalobce ze dne 17. 4. 2008, v níž žalobce žádal pouze o dorovnání platu, nikoliv o jeho příslušenství. Krajský soud dále konstatoval, že nárok na úroky, i když jsou příslušenstvím pohledávky, je relativně samostatným právem a důsledky stavení promlčecí lhůty stíhají jen to právo, ohledně kterého bylo zahájeno soudní řízení. K odkazům žalobce na judikaturu týkající se okamžiku vzniku nároku na úrok z prodlení krajský soud uvedl, že se v posuzované věci jedná o sekundární otázku, neboť podstatné je především to, zda žalobce svůj nárok uplatnil. Žalobci sice ze zákona vzniklo právo požadovat úroky z prodlení, ale na uplatnění tohoto práva měl tříletou promlčecí lhůtu, kterou zmeškal o řadu let, není tedy podstatné, zda nárok vzniká okamžikem odsloužení přesčasových hodin, nebo až tři měsíce poté.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti výrokům II. a III. rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností, v níž namítá, že samostatné posouzení výroku II. napadeného rozhodnutí žalovaného týkající se příslušenství pohledávky nemůže obstát, neboť zrušil-li soud pro nepřezkoumatelnost výrok I. napadeného rozhodnutí týkající se nároku na plat, nemůže obstát ani výrok II. napadeného rozhodnutí týkající se příslušenství dané pohledávky. Stěžovatel dále uvedl, že nárok na doplacení platu za práci přesčas řádně uplatnil u služebního orgánu, řízení vedené před Okresním soudem v Přerově na tuto věc nemělo žádný vliv. Stěžovatel trvá na tom, že jeho podání požadavek na přiznání úroku z prodlení obsahuje, a i kdyby tomu tak nebylo, nemohl být tento nárok promlčen, neboť vznikl přímo ze zákona bez ohledu na jeho výslovné uplatnění a nemůže se tedy promlčet dříve než nárok na plat. Stěžovatel dále s odkazem na judikaturu Ústavního soudu v obecnosti upozornil na specifickou povahu služebního poměru. Stěžovatel se rovněž obsáhle zabýval určením okamžiku splatnosti služebního platu, respektive požadovaného doplatku, a tedy určením okamžiku, kdy se služební orgán ocitl v prodlení s plněním tohoto závazku. V dané souvislosti pak stěžovatel uzavřel, že pro stanovení výše úroků z prodlení není rozhodující, od kterého data věřitel úroky požaduje, nýbrž kdy se dlužník dostal do

prodlení. Podle stěžovatele je tedy napadený rozsudek z hlediska právního posouzení věci nesprávný a jeho odůvodnění je nepřezkoumatelné. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu v rozsahu výroků II. a III. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Zopakoval, že nárok na příslušenství pohledávky je samostatným právem, na jehož promlčení nemá vliv výše pohledávky, nýbrž doba, kdy mohl stěžovatel právo poprvé uplatnit u služebního orgánu, ta přitom byla krajskému soudu známa. Žalovaný poukázal na rozdíl mezi vznikem nároku a jeho uplatněním. Konstatoval, že stěžovatel podal dne 21. 4. 2008 žádost o dorovnání ušlého platu, nárok na příslušenství této pohledávky uplatnil poprvé v návrhu na přezkoumání rozhodnutí služebního orgánu ze dne ze dne 14. 8. 2008 adresovaném Okresnímu soudu v Přerově, který dané řízení zastavil pro svou věcnou nepříslušnost a odkázal stěžovatele do správního soudnictví. Stěžovatel následně uplatnil nárok na příslušenství až v odůvodnění odvolání ze dne 24. 3. 2017 proti rozhodnutí o nároku na plat, a to jako jednu z námitek, která byla posouzena jako žádost o přiznání příslušenství. Žalovaný uvedl, že stěžovateli vznikl poslední nárok na úroky z prodlení z nezaplaceného příplatku za práci přesčas za měsíc červenec roku 2008, přičemž ten byl splatný ke dni 15. 8. 2008, stěžovatel jej tedy byl povinen uplatnit v období od 16. 8. 2008 do 16. 8. 2011. Vzhledem k uvedenému navrhl žalovaný, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené výroky rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel se před krajským soudem domáhal posouzení oprávněnosti platových nároků, které mu měly vzniknout jako vojákovu zařazovanému do služby SAR v souvislosti s nezákonným nařizováním služební pohotovosti. Předmětem sporu přitom byl vedle samotného nároku na „*dorovnání platu*“ rovněž nárok na zaplacení úroku z prodlení na straně žalovaného. Krajský soud shledal rozhodnutí žalovaného ve vztahu k prvnímu z uvedených nároků nepřezkoumatelným a v daném rozsahu tedy toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, stěžovatel byl tedy v tomto směru jakožto žalobce úspěšný, a proto kasační stížností brojí toliko proti výroku II. napadeného rozsudku, jímž krajský soud rozhodl ve věci nároku stěžovatele na zaplacení úroku z prodlení, a proti závislému výroku III. o nákladech řízení.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadených výroků rozsudku, neboť zpravidla jen u přezkoumatelného rozhodnutí lze

pokračování

vážít důvodnost ostatních námitek. Stěžovatel danou námitku blíže nekonkretizoval, Nejvyšší správní soud se tedy mohl k přezkoumatelnosti napadených výroků rozsudku vyjádřit toliko v obecné rovině. Dospěl přitom k závěru, že napadené výroky rozsudku jsou plně přezkoumatelné. Krajský soud se vyjádřil ke všem žalobním námitkám týkajícím se promlčení nároku na úrok z prodlení. Z odůvodnění napadeného rozsudku je přitom zřejmé, na základě jakých zákonných ustanovení a podkladů soud rozhodl, jak o věci uvažil a proč rozhodl, jak je uvedeno v napadených výrocích rozsudku.

[13] I k dalším kasačním námitkám je třeba zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je (až na taxativně stanovené výjimky) vázán důvody kasační stížnosti. Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není nahrazovat činnost krajského soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského soudu neexistovalo. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Uvedení konkrétních kasačních námitek nelze zpravidla nahradit zopakováním námitek uplatněných v předchozích podáních nebo pouhým odkazem na tato podání (srov. Např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 – 74; všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s rozhodnutím napadeným kasační stížností.

[14] Nejvyšší správní soud se především neztotožnil s názorem stěžovatele, podle něhož výrok II. napadeného rozsudku nemůže obstát vedle jeho výroku I. Krajský soud výrokem I. rozsudku zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se týkalo stěžovatelem uplatněného nároku na dorovnání platu, a to pro jeho nepřezkoumatelnost, kterou spatřoval především v nevypořádání námitek týkajících se nezákonnosti nařizování služební pohotovosti, a rovněž v nedostatečně odůvodněném výpočtu výše přiznaného nároku. Zdůraznil přitom, že k otázce promlčení se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil. Výrok II. napadeného rozsudku se zakládá na závěru krajského soudu o tom, že stěžovatel uplatnil nárok na úroky z prodlení až několik let poté, co uplatnil nárok na dorovnání platu, přičemž tak učinil až po uplynutí promlčecí lhůty. Z uvedeného je zřejmé, že vedle sebe oba uvedené výroky ob stojí, neboť krajský soud dospěl k závěru, že ve věci bylo postaveno na jisto, že stěžovatel uplatnil nárok na úroky z prodlení až po uplynutí zákonné promlčecí lhůty. Posouzení otázky zákonnosti nařizování pohotovosti ve vztahu ke stěžovateli a výše přiznaného nároku na uvedeném závěru nemůže nic změnit.

[15] Pokud se jedná o námitky, jimiž stěžovatel zpochybňuje správnost závěru krajského soudu a služebních orgánů o promlčení nároku na úrok z prodlení, je třeba upozornit, že stěžovatel v této souvislosti v předcházejícím řízení uplatňoval dvě různé argumentační linie. Na jedné straně tvrdil, že služební orgány uplatnily námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy, respektive, že se z jejich strany jednalo o zneužití práva, a dále, že promlčecí lhůta ani nepočala běžet, neboť stěžovatel nemohl svá práva uplatnit s ohledem na své postavení vůči služebním orgánům (obdobnou argumentaci uplatnil rovněž ve vztahu k závěru o promlčení části nároku na dorovnání platu). Na druhé straně stěžovatel namítal, že své právo uplatnil včas a že povinnost služebního orgánu zaplatit stěžovateli

úrok z prodlení vznikla ze zákona, a daný nárok se tedy nemohl promlčet dříve, než nárok na dorovnání platu. V kasační stížnosti stěžovatel navázal pouze na druhou z popsaných argumentačních linií, lépe řečeno, téměř doslovně zopakoval argumentaci uplatněnou v žalobě. Ve vztahu k závěrům krajského soudu týkajícím se první argumentační linie stěžovatel neuplatnil žádné kasační námitky, Nejvyšší správní soud se tedy těmito otázkami nemohl zabývat.

[16] Jak již tedy bylo konstatováno, kasační námitky zpochybňující správnost závěru o promlčení nároku na úrok z prodlení v podstatě pouze kopírují jednu z argumentačních linií uplatněných v žalobě, aniž by relevantním způsobem polemizovaly se závěry krajského soudu. V této souvislosti je zapotřebí zdůraznit, že smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47). Nejvyšší správní soud tedy v obecnosti odkazuje na závěry krajského soudu, které shledal věcně správnými.

[17] Stěžovatel opět pouze obecně konstatoval, že „nárok na doplacení mzdy za práci přesčas uplatnil řádně u služebního orgánu, řízení před Okresním soudem v Přerově na kontinuitu věci nemělo žádný vliv, veškeré procesní lhůty v řízení zůstaly zachovány, stejně tak jako se nezměnil předmět nároků žalobce“. K tomuto obecnému tvrzení Nejvyšší správní soud pouze opakuje, že řízení o kasační stížnosti v nyní posuzované věci se týká nároku na zaplacení úroku z prodlení, nikoliv nároku na „doplacení mzdy“ (přesněji platu), jelikož ve vztahu k rozhodnutí o nároku na dorovnání platu byl stěžovatel v řízení před krajským soudem procesně úspěšný, a správně tedy petitem kasační stížnosti brojí pouze proti výroku II. a III. napadeného rozsudku. Okolnosti uplatnění nároku na doplacení platu tedy nejsou pro řízení o nyní posuzované kasační stížnosti relevantní.

[18] Ve věci nebylo sporu o tom, že v případě prodlení s vyplacením platu má voják ve služebním poměru nárok na zaplacení úroku z prodlení a že povinnost zaplatit úrok z prodlení vzniká služebnímu orgánu přímo ze zákona (obdobně jako jí odpovídající nárok stěžovatele na zaplacení zmiňovaného úroku).

[19] Sporným zůstalo pouze to, zda stěžovatel uplatnil nárok na zaplacení úroku z prodlení včas. Dle stěžovatele nemohlo k promlčení nároku na zaplacení úroku z prodlení dojít dříve než k promlčení nároku na zaplacení jistiny (tedy dlužné části platu). Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem nemohl ztotožnit. Především není zcela zřejmé, co měl stěžovatel na mysli, když na podporu daného tvrzení uvedl, že nárok na zaplacení úroku z prodlení „by vznikl žalobci bez ohledu na jeho výslovné uplatnění“. Vznik nároku a jeho uplatnění jsou dvě zcela odlišné skutečnosti, přičemž je z povahy věci jasné, že aby mohl být nárok úspěšně uplatněn, musí nejprve vzniknout, uplatnění nároku tedy může být stěží podmínkou jeho vzniku. Uvedené skutečnosti však nijak nevypovídají o časové návaznosti promlčení nároku na zaplacení pohledávky a na její příslušenství.

[20] Úprava institutu promlčení nároků vyplývajících ze služebního poměru vojáků z povolání je obsažena v § 159 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, v relevantním znění (dále jen „zákon o vojácích z povolání“): „Nárok se promlčí, jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě, která je stanovena v tomto zákoně. K promlčení se přihlídně jen tehdy, jestliže se ten, vůči němuž se nárok uplatňuje, promlčení dovolá; v takovém případě nelze

pokračování

promlčený nárok tomu, kdo jej uplatňuje, přiznat.“ Promlčecí lhůta počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé (§ 160 odst. 1 zákona o vojácích z povolání). Délku promlčecích lhůt upravuje § 161 téhož zákona, přičemž v posuzovaném případě se uplatní obecná tříletá promlčecí lhůta.

[21] Otázkou promlčení úroku z prodlení se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší soud. V rozsudku velkého senátu ze dne 10. 3. 2010, sp. zn. 31 Cdo 4291/2009, Nejvyšší soud konstatoval, že *„povinnost dlužníka platit úroky z prodlení se splněním úvěru nebo jiného dluhu (závazku) nevzniká samostatně (nově) za každý den trvání prodlení, ale jednorázově v den, kterým se dlužník ocitl v prodlení se splněním tohoto závazku; tímto dnem počíná u tohoto práva podle ustanovení § 393 odst. 1 obch. zák. běžet promlčecí doba a jejím uplynutím se právo promlčí jako celek“*. Opačný závěr by měl za následek vznik *„nepromlčitelných úroků z prodlení“*. Uvedené závěry potvrdil Nejvyšší soud rovněž v usneseních ze dne 26. 5. 2014, sp. zn. 32 Cdo 4064/2013, a ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 33 Cdo 572/2013. I přes citované závěry však Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2014, sp. zn. 32 Cdo 3873/2012, na který odkazoval ve svém rozsudku již krajský soud, konstatoval: *„Právo na úroky, i když jsou příslušenstvím pohledávky, je relativně samostatným právem, které oprávněný může (ale také nemusí) současně uplatnit s jistinou. Názor odvolacího soudu o stavení promlčecí doby neobstojí již proto, že důsledky stavení promlčecí doby dle § 402 obch. zák. stíhají jen to právo, ohledně kterého bylo zahájeno soudní řízení nebo které bylo uplatněno v již zahájeném soudním řízení.“*

[22] Z citované judikatury Nejvyššího soudu je zřejmé, že pro určení počátku promlčecí lhůty je v případě práva na úrok z prodlení (stejně jako v případě pohledávky, jejímž příslušenstvím daný úrok je) rozhodné, kdy se dlužník ocitl v prodlení se splněním primárního závazku. Nárok na zaplacení úroku z prodlení je však zapotřebí výslovně uplatnit. Ze samotného uplatnění nároku na zaplacení jistiny nelze dovozovat, že byl uplatněn rovněž nárok na zaplacení úroku z prodlení. Je tedy zřejmé, že stěžovateli nelze dát zapravdu, tvrdí-li, že nárok na zaplacení úroku z prodlení nemohl být promlčen dříve, než nárok na zaplacení samotného dlužného platu.

[23] Nárok vyplývající ze zákona o vojácích z povolání uplatňuje účastník řízení dle § 159 odst. 4 tohoto zákona podáním u služebního orgánu. Podání návrhu ze dne 14. 8. 2008, který byl adresován Okresnímu soudu v Přerově, tedy nelze v tomto směru považovat za relevantní. To ostatně potvrzuje i samotný stěžovatel, který v kasační stížnosti uvedl, že *„řízení před Okresním soudem v Přerově na kontinuitu věci nemělo žádný vliv“*. Ze spisové dokumentace není patrné, že by stěžovatel uplatnil nárok na úrok z prodlení dříve než v doplnění odvolání ze dne 24. 3. 2017. Stěžovatel sice tvrdí, že daný nárok uplatnil řádně, neozřejmil však, kdy k tomu mělo dojít, ani v této souvislosti neodkázal na žádné konkrétní podání. I kdyby tedy nárok na odměnu za práci přesčas (což ovšem není totéž co nárok na doplacení dlužného platu, který stěžovatel v daném řízení od počátku uplatňoval a k němuž se také vztahuje rozhodnutí služebního orgánu I. stupně o nároku na úrok z prodlení; ani následné nepřesnosti v odůvodnění rozhodnutí žalovaného i krajského soudu, kteří v některých svých úvahách uplatněný nárok na plat a přiznaný nárok na odměnu za práci přesčas nesprávně směšují, na uvedeném nemohou nic změnit) vznikl až 3 měsíce po vykonání dané služby, je zcela zřejmé, že v březnu 2017 již byl tento nárok promlčen, neboť stěžovatelem uplatněné nároky se váží ke službám SAR, které měl vykonat v období do podání žádosti ze dne 17. 4. 2008, přičemž promlčecí lhůta činí 3

roky a ze spisové dokumentace ani z tvrzení stěžovatele nevyplývá, že by snad došlo k jejímu stavení či přerušení.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. února 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu